

ALBÁNOK ÉS EPIRÓTÁK HARCA.

Az Athéni Távirati Ügynökség jelenti: Albán csapatok Latsaninál és Sallessinál megtámadták az epirótákat. Az albánok Clisura felé vonulnak. Ujabb jelentés szerint az albánok és epiróták között a harc még tart. — Egy másik albán csapat megtámadta az epiróták előőrseit Kolonia környékén és most Margillani felé vonulnak.

Anglia mindent elveszithet.

Angliának a világháboruban nagy betéte van: világkereskedelmi pozíciója. Az angol népnek Oroszország győzelme azt jelentené, hogy Ázsia orosz uralom alá kerülne, a Dardanellák, Mezopotánia, Perzsia és India az angol befolyás alól többé-kevésbé az oroszé alá jutna. Ha ellenben, ami iránt nincs kétség, a háboru az entente megtörésével végződik, akkor Anglia kizorul a kontinens sok fontos kereskedelmi területéről, az Egyesült-Államokban megcsökken a súlya s Egyiptom és India végleg elvesz. Mindezek a politikai lehetőségek szoros összefüggésben állnak Anglia gazdasági érdekeivel. Eddig London volt a banküzlet legfőbb gócpontja. Az Egyesült-Államok, Japán, Kína, Argentína, Brazília és egy seneg exotikus állam, város, vasút, tröszt és kartell vette igénybe hihetetlen összegekkel a

londoni piacot, ami természetesen a mostani háborus helyzetben igen sok teljesítendő kötelességet és elmaradó hasznot jelent London bankárainak. A moratórium elrendelése magában véve is sokat ártott a londoni pénzpiac tekintélyének. A jövőben a londoni pénzpiac állandó kliensei nagyon meg fogják gondolni, ha ujabb terhes megállapodásokat kell kötniök, vagy hitelt kell igénybe venniök Angliában. Kétségtelen, hogy az a bojkottmozgalom, amelyet Anglia Németország és a monarchia ellen fogantatosított, mindkét államnak károkat fog okozni. Ha azonban az angolok azt hiszik, hogy maguk simán kerülnek ki a bojkottmozgalomból, nagyon tévednek. Angliának figyelemmel kellene lenni gyarmataira is, amelyeknek termékeit el kell helyeznie. Éppen Ausztria-Magyarország egyik legnagyobb fogyasztója az indiai rizsnek és az ausztráliai gyapjúnyestők nagyon megsínylenék, hogyha Ausztria-Magyarország és a monarchia nem reflektálna tovább rájuk. A semleges államokról sem szabad Angliának megfeledkeznie. A svéd vas és fa, az argentiniai gyapjú és gabona, a braziliai kávé és dohány s az Egyesült-Államok sok értékes terméke Anglia bojkottja folytán nem tud piacra találni és nagy árvesztéseket szenved. Ezt nem fogják a neutrális államok sem Angliának megbocsátani, különösen, ha — ami rendkívül valószínű — ebben a perfid hadjáratban alul marad.

A háború legnagyobb csatája.

Rotterdamból jelentik: A Daily News szerint a Visztula melletti csata a most folyó háboru legnagyobb csatája nemcsak a harcban állók számát, hanem a harc hihetetlen hevességét és a veszteségek nagy számát tekintve is.

TIZEZER OROSZ FOGOLY ELSZÁLLÍTÁSA.

Krakkóból jelentik: A Nova Reforma a Lodzban megjelenő Rozvoj nyomán azt jelenti, hogy néhány nappal ezelőtt tizezer orosz foglyot, akiket a németek Lovic, Szohacsev és Blonie körüli ejtettek, szállították Petrikovón keresztül. Kétezer orosz, akik Grojechnél estek foglyul, Tomlasovba vitték. A foglyokat Koluszkin át Boroszloba szállították.

Hohenmauthból jelentik: Egy sebesült-szállítmánnyal ideérkezett egy hadifogságba jutott orosz generális, nyolc orosz katonával. Az oroszokat külön szobákba helyezték el. A tábornok és katonái előbb a bielivi járványkórházban voltak megfigyelés alatt.

TISZTHIÁNY AZ OROSZNÁL.

Pétervárról jelentik: Mindjárt a hadjárat elején figyelmeztetést intézett a cár az orosz hadsereg tisztjeihez, hogy ne áldozzák föl magukat nagy számban, mert az orosz hadseregben igen nagy a tisztben való hiány. A gyilkos csaták folyamán a tisztihány természetesen még fokozódott s most már meglepő eszközökkel segít a bajon az orosz hadvezetőség. A minap visszatérhetett Oroszországba Khilkow herceg, híres forradalmár, aki katonatiszt léteire izgatott a cári uralom ellen s akit emiatt megfosztottak rangjától és száműzték az orosz birodalomból. Most megengedték neki, hogy visszatérjen, azonfelül újra befogadták a hadseregbe,

kinévezték ezredesnek és a cár rábizta egy közkezred parancsnokságát.

Oroszlengyelország a Visztuláig a mienk.

Szófiából jelentik: A félhivatalos Kambana közlése szerint szófiai orosz követség pétervári kommissziót tett közzé, amely a német és osztrák-magyar győzelmekről szóló híreket koholtaknak jelenti ki és a bolgár közvéleményt az ilyen manőverrel való meg tévesztéstől óva inti. A kommisszió szerint tudniillik a valóságban nem Németország és Ausztria-Magyarország, hanem az entente-hatalmai értek el ebben a nagy háboruban hatalmas sikereket.

A Kambana igen határozottan száll szembe ezzel a kommisszióval és a középonti hatalmak összes eddigi sikereinek taxatív felsorolásával dönti meg. A lap a többi közt rámutat arra, hogy Németország már nagyszámu erőt hódított meg, míg Oroszország Przemysl, az egyetlen erőt, amelyet megostromolt, nem tudta bevételni. A németek már egész Belgiumot megszállították, meglehetősen messze benn vannak Franciaországban és az osztrák-magyar hadsereggel egyetemben egész Orosz-Lengyelországot a Visztuláig elfoglalva tartják. Oroszországnak azonban többszörös kétségbeesett kísérletei dacára sem sikerült Kelet-Poroszországban tért hódítani. A gazdasági helyzetet pedig legjobban az illusztrálja, hogy Németországban nincs moratórium.

Ha már most — így végzi be a lap fejtegetéseit, — objektíve nézi az ember ezeket a kétségtelen tényeket, arra a következtetésre kell jutnia, hogy eddig Németország és Ausztria-Magyarország azok, amelyek nagy sikereket értek el. Nem lehet föltenni, hogy ezek a sikerek vereségekké fognak alakulni. Semmiféle jel vagy bizonyosság erre nézve nincs. Az orosz külügyminisztériumnak tehát nem volt semmiféle oka, hogy ezt a kommissziót kiadja. Célja csak az lehetett, hogy azt az általános bizalmatlanságot eloszlassa, mellyel Bulgáriában a párisi, a pétervári és a londoni jelentéseket fogadják.

Lelketlenség.

(Saját tudósítómktól.) Ezekben a nagy időkben az emberi lélek megnyilatkozása emelkedettebb, lendületesebb, az emberek maguk, mintha jobbak volnának, az egyéni érzelmek mintegy beleolvadnak egy nagy közös érzelmbe, az egyéni érdekek eltörpülnek és nevetségesen kicsinyeseknek látszanak azon nagy és közös érdekek mellett, amelyek minden anyagi, erkölcsi és szellemi erőt a háborus cél szolgálatába állítanak. Az altruizmus még sohasem nyilvánult meg ilyen igazán a szó legszorosabb értelmében véve kézzel foghatóan, mint ezekben a nehéz nehéz napokban. Az egoizmus megnyilvánulása, amely normális időkben dőmináló szerepet játszik, oly szűk körre szorult, hogy a figyelembe veendő jelenségek sorából bátran kiküszöbölhető. Mindent karakterizálóan talán úgy fejezhetők ki magunkat a leghabozatosabban, hogy általában az emberek megértői a nagy időknek és méltóak hozzájuk. A bünyözés csökkent és az erény jutott uralomra. Ép ezért nem ítélték el eléggé azok, akik még ezekben a nagy és szent időkben is aljas irdulataik által irányították magukat. Az elvetemültségnek két olyan szörnyü esetéről kell itt megemlékeznünk, hogy nincs elég erős szó a szótárunkban, amellyel ezt a két gatszágot megbélyegezzük.

Az egyik: Simon Ákos táblabíró nem régebben levelezőlapot kapott, amelyen egy Hóra Pál nevü szakaszvezető arról értesíti, hogy ő mint sebesült itt fekszik Szegeden kórházban és bajtársi kötelességének tartja, hogy őket arról értesitse, hogy fiuk a harc-téren az ő karjai közt halt hősi halált.

Ez az értesítés könnyen érthetően a legnagyobb megdöbbenést és izgalmat keltette a táblabíró familiájában, mely napokon át tüvé tette az összes szegedi kórházakat, hogy felkutassák Hóra Pál szakaszvezetőt, akitől aztán részleteket tudhatnának meg fiuk elhalálzásáról. Keresték, kutatták a levelezőlap íróját napokig, de hasztalan, senki sem tudott róla, senki sem ismerte. Végül ki-tűnt, hogy ilyen nevü sebesült nem is volt, nincs is Szegeden s a táblabíróék egy lelketlen gatszágban az áldozatai. Ugy tudjuk, most a rendőrség kutat a nyomorult levélíró után.

A másik eset épen ilyen alávaló. Az egész város bámulattal adózik az egész Nónay-családnak. A férj, az 5. m. kir. honvéd ezred parancsnoka a galíciai harc-téren van állandóan tüzben, Nónayné minden idejét és munkabírását a Vöröskeresztnek szenteli, legnagyobb fia a Vöröskereszt-kórház adminisztrációját intézi kora reggeltől késő estig, a leányok: Márta, Ida és Lili, gyűjtenek jótékony célra és kötnek téli holmit. S őket, a mindig másokért és a közért dolgozókat sem kimélte meg a gonoszok lelketlensége. Egy nap fölhitva valaki telefonon az egyik kórházat:

— Halló Nónayné méltóságos asszonyt keresem.

Válasz:

— Nónayné nem ebben a kórházban van.

— Nem baj, tessék neki megmondani, hogy Galiciából jöttem, sebesült vagyok s azt a szomorú hírt hoztam, hogy a férje, az ezredes ur elesett. Mellett állottam, mikor egy shrapnell találta.

Erre a hallgató izgatottan kérdezte: